

Warszawa, dnia 26 stycznia 2024 r.

Sygn. akt VI Ka 553/23

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Morycz

protokolant: protokolant sądowy Aneta Dygas

4 przy udziale prokuratora Józefa Gacka

po rozpoznaniu dnia 26 stycznia 2024 r.

5 sprawy M. G. (1) syna T. i H. ur. (...) w W.

6 oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

7 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8 od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

9 z dnia 1 lutego 2023 r. sygn. akt III K 1017/22

11 I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

12 II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty w postępowaniu odwoławczym i obciąża go pozostałymi wydatkami tego postępowania.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 553/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1 Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>	
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 1 lutego 2023 r. w sprawie o sygn. akt III K 1017/22.	
1.2 Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
0.11.3. Granice zaskarżenia	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
		M. G. (1)	Sytuacja majątkowa Dotychczasowa niekaralność	Informacja e - (...) k.228 Karta karna - k.238
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów		
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
Sytuacja majątkowa Dotychczasowa niekaralność	Informacja e - (...) Karta karna	Dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione osoby i podmioty, nie będąc kwestionowane i nie budząc żadnych wątpliwości.
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz		

<i>niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu.
<p style="text-align: center;">STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. poprzez naruszenie prawa procesowego art. 7 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego tj. wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków M. G. (2) i J. K. (1), oraz opinii biegłych oraz błędu w ustaleniach faktycznych polegającym nie niezasadnym przyjęciu, iż oskarżony spożywał piwo zanim prowadził samochód zamiast tego, że oskarżony spożył wódkę po tym, jak prowadził samochód;</p> <p>2. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. poprzez obrazę przepisów postępowania: art. 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez uwzględnienie wbrew zasadzie obiektywizmu, jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego przy jednoczesnym pominięciu okoliczności przemawiających za jego brakiem winy w szczególności poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy wskutek</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>zaniechania przesłuchania świadka J. K. (2) oraz nie dopuszczenie dodatkowej, uzupełniającej opinii biegłego z zakresu toksykologii;</p> <p>3. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. poprzez obrazę przepisów postępowania art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. art. 210 k.p.k. poprzez pominięcie wniosku dowodowego z dodatkowej, uzupełniającej opinii biegłego wobec ujawnienia się nowych okoliczności wynikających z wyjaśnień oskarżonego odnośnie czasu i rodzaju spożytego alkoholu oraz wobec prywatnej opinii złożonej przez oskarżonego, z której wynika, iż oskarżony mógł spożyć alkohol po tym, jak prowadził samochód;</p> <p>4. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 174 k.p.k. w zw. z art. 393 § 1 k.p.k. poprzez oparcie ustaleń faktycznych na notatce.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Rodzaj, treść i wzajemne powiązanie podniesionych zarzutów przemawiały za ich zbiorczym omówieniem. Tym bardziej, że wszystkie były bezzasadne.</p> <p>Na wstępie wskazać należy, że by ocena dowodów przeprowadzona przez organ postępowania dokonana została zgodnie z regułami art. 7 kpk konieczne jest: 1) oparcie jej na wszystkich przeprowadzonych dowodach, mając na względzie, że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii; 2) uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania; 3) uwzględnienie</p>		

wskazań wiedzy; 4) uwzględnienie doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylene się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III KK 78/21, prezentowanie własnej - możliwej w realiach konkretnej sprawy - oceny dowodów, bez wykazania błędności tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie upoważnia jeszcze sądu odwoławczego do zajęcia w tej materii stanowiska odmiennego. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie prowadzi samodzielnie postępowania dowodowego co do istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie przed sądem pierwszej instancji

i stanowisko tego sądu może zakwestionować jedynie wówczas, gdy wykaże, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo. Sąd Okręgowy podziela również pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 173/19. Wskazano w nim, że na uzasadnienie błędu ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy nie dopuścił się zarzucanych mu uchybień. Tak w zakresie oceny zgromadzonego materiału dowodowego, jak również poczynionych ustaleń faktycznych. Ich podstawą były nie tylko zeznania świadków J. K. (1) i częściowo M. G. (2), protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości, nagranie z monitoringu i opinia biegłej I. O., ale też częściowo wyjaśnienia oskarżonego,. Po pierwsze, to świadek M. G. (2) wezwała Policję, gdyż po powrocie do domu oskarżony zachowywał się nerwowo, chowając puste butelki po piwie, a następnie - kiedy widziała i czuła, że spożywał

wcześniej alkohol - wszczynając awanturę i stosując przemoc, kiedy poinformowała go, że ma już tego dość i chce żeby się wyprowadził (k.12). Co istotne, z depozycji w/w wynikało kategorycznie, że jedynym alkoholem, jaki pije oskarżony jest piwo (k.23). Po drugie, do protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości oskarżony sam podał, że spożywał alkohol w postaci piwa, nie potrafiąc powiedzieć, kiedy i w jakiej ilości to zrobił (k.10v). Z kolei w wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym wskazał, że było to piwo, które zabrał z domu, a które wypił po przeparkowaniu samochodu (k.29v).

Nie budził zatem żadnych wątpliwości rodzaj alkoholu, jaki oskarżony spożywał tego dnia. Należało jedynie ustalić to, kiedy miało to miejsce i czy prowadząc samochód, która to okoliczność była oczywista - wynikając z wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków J. K. (1) i M. G. (2) oraz nagrania z monitoringu - znajdował się w stanie nietrzeźwości. W tej kwestii wypowiedziała się biegła I. O., w sporządzonej przez siebie opinii wskazując kategorycznie, że alkohol w postaci co najmniej 3 piw musiał być spożywany co najmniej 2-3 godziny przed pierwszym badaniem, albowiem zakończona była już faza wchłaniania - stężenie na poziomie 0,71 promila o godz. 18.16 nie było już maksymalne - po czym nastąpiła faza wyrównywana jego stężenia i od godz. 18.19 została wyraźnie zarejestrowana faza eliminacji. W chwili kierowania pojazdem, to jest o godz. 16.50, jego stężenie wynosiło 0,92 promila, a co za tym idzie znajdował się w stanie nietrzeźwości (k.123-124). Biegła opierała się tu na zgromadzonym

na tamten moment, a więc w postępowaniu przygotowawczym, materiale dowodowym, który tak zdaniem Sądu Rejonowego, jak i Sądu Okręgowego przedstawiał prawdziwy przebieg wydarzeń. Wprawdzie w postępowaniu sądowym oskarżony zmienił swoje wyjaśnienia, wskazując że spożył prawie całą butelkę wódki marki K. o pojemności 200 ml i miało to miejsce po przeparkowaniu samochodu (k.182-182v). Jednocześnie dołączył prywatną opinię, z której wynikało, że w tych okolicznościach możliwe było uzyskanie takich wyników (k.180-180v). Powyższe było niezgodne z prawdą.

Po pierwsze, oskarżony zmienił wersję wydarzeń dopiero w styczniu 2023 r., a więc po blisko półtora roku od zdarzenia. Nic nie stało na przeszkodzie, żeby złożył wyjaśnienia tej treści podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym, które miało miejsce dzień później. Tym bardziej, że znał już wyniki pomiarów stanu trzeźwości i wiedział, że nie korespondowały ze spożyciem piwa po przeparkowaniu pojazdu. Po drugie, wyjaśniając ponownie znał już opinię biegłej I. O. i mógł dostosować swoją linię obrony, kreując korzystny dla niego stan faktyczny i próbując wesprzeć go opinią prywatną. Po trzecie, jego tłumaczenia, że powiedział funkcjonariuszom Policji, że pił piwo, będąc bardzo zdenerwowany i myśląc że alkomat tego nie wykaże, były rażąco nielogiczne. Oskarżony wiedział, że świadek M. G. (2) wezwała Policję, oddalając się tuż przed jej przybyciem. Decydując się na powrót do domu wkrótce potem musiał zatem spodziewać się zastania funkcjonariuszy Policji,

a co za tym idzie badania stanu trzeźwości. Irracjonalnym byłoby więc spożywanie wówczas alkoholu, w dodatku w postaci wódki, w takiej ilości i w tak krótkim czasie. Jedyne, czego oskarżony nie przewidział, to powiązanie tego z uprzednim kierowaniem samochodem. Z tych względów twierdził początkowo, że odprowadził go kilka dni temu, nie chcąc podać jego lokalizacji. Dopiero po ujawnieniu przy nim kluczyków wskazał miejsce jego zaparkowania, które znajdowało się niedaleko. Powyższe wynikało z zeznań świadka J. K. (1) (k.16v-17).

Z tych względów Sąd Rejonowy słusznie oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego I. O. bądź dowodu z nowej opinii. Skoro podana przez oskarżonego wersja wydarzeń była oczywiście niewiarygodna, to nie zaistniały okoliczności z art. 201 kpk. Tym bardziej, że w/w opinia była pełna, rzetelna i jednoznacznie odpowiadała na pytania wymagające wiedzy specjalnej. Niezadowolenie oskarżonego z zawartych w niej wniosków było oczywiście niewystarczające. Ponadto opinia prywatna została sporządzona na jego zlecenie, opierając się na przedstawionych przez niego, a niezgodnych z rzeczywistością okolicznościach. Tym samym nie sposób zgodzić się z twierdzeniem skarżącego, że zaistniała okoliczność powodująca konieczność podjęcia przez Sąd Rejonowy dalszych czynności procesowych w tym zakresie. Sąd Okręgowy w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 listopada 1977 r. w sprawie o sygn. akt V KR 180/77. Wskazał on, że jasność, pełność i niesprzeczność opinii jest

oceniana przez organ procesowy, który dokonuje oceny dowodów, a nie przez strony kierowane subiektywnymi odczuciami.

Co zaś się tyczy zeznań świadków, to Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił ich depozycje. Świadek M. G. (2) jest żoną oskarżonego, a co za tym idzie miała interes w przedstawieniu go w korzystnym świetle. Zwłaszcza w sytuacji, kiedy podjął leczenie odwykowe i liczyła na poprawę jego zachowania. Zeznając w postępowaniu przygotowawczym świadek wskazała kategorycznie, że wyczuła od oskarżonego alkohol zanim wsiadł do pojazdu i odjechał. Wcześniej widziała też puste butelki po piwie, wskazując że mąż nie pije nic innego. Zeznając w postępowaniu sądowym świadek starała się tłumaczyć i bronić oskarżonego, jednak potwierdziła odczytane jej depozycje, które składała na początkowym etapie procesu (k.184a) Jeśli zaś chodzi o świadka J. K. (1), to Sąd Rejonowy zasadnie odstąpił od jego ponownego przesłuchania w postępowaniu sądowym. Tym bardziej, że jego zeznania znajdowały potwierdzenie nie tylko w pierwotnych depozycjach świadka M. G. (2), ale też w protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości, nagraniu z monitoringu i częściowo wyjaśnieniach oskarżonego. Co więcej, obecny na rozprawie oskarżony i jego obrońca nie oponowali (k.185). Ponadto świadek J. K. (1) jest osobą obcą dla oskarżonego i wcześniej go nie znającą. Nie miał zatem powodu, żeby składać relacje określonej treści.

Oдноśnie notatki urzędowej, na którą Sąd Rejonowy powołał się w uzasadnieniu zaskarżonego

wyroku (k.194), to zawarto w niej to, co wynikało z innych dowodów, w szczególności zeznań świadków J. K. (1) i częściowo M. G. (2), protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości, nagrania z monitoringu i częściowo wyjaśnień oskarżonego. Z tych względów w/w notatka nie zastępowała innych dowodów. Uchybienie Sądu Rejonowego nie miało żadnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku, czego wymaga art. 438 pkt 2 kpk.

Wątpliwości nie budziły też pozostałe rozstrzygnięcia, w tym wymierzona oskarżonemu kara 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegająca na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie. W żadnym razie nie można jej uznać za niewspółmierną, a tym bardziej rażącą. Tym bardziej, że czyn z art. 178a § 1 kk był wówczas zagrożony karą pozbawienia wolności do lat 2, a więc surowszą. Z kolei wymiar kary ograniczenia wolności wynosił minimum 3 miesiące a maksimum 2 lata. To samo dotyczyło się długości zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych - 3 lata i wysokości świadczenia pieniężnego - 5.000 złotych, które były minimalne, jakie można było orzec zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Wniosek

Zmiana wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.	
Jak już wyżej wskazano, Sąd Rejonowy nie dopuścił się zarzucanych mu uchybień. Tym samym brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.	
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.3 1	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 1 lutego 2023 r. w sprawie o sygn. akt III K 1017/22.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy.	
Sąd Okręgowy nie dopatrył się jakichkolwiek zarzucanych Sądowi Rejonowemu uchybień, które	

<p>skutkowałyby zmianą zaskarżonego wyroku. Wina oskarżonego nie budziła wątpliwości. Prawidłowe były też pozostałe rozstrzygnięcia, w tym kara, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i świadczenie pieniężne. Z tych względów utrzymano go w mocy.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Zwięźle o powodach zmiany.</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>		
		# art. 439 k.p.k.
<p>Zwięźle o powodach uchylecia.</p>		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
<p>Zwięźle o powodach uchylecia.</p>		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
<p>Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.</p>		

4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
M. G. (1)	II	Sąd Okręgowy na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 złotych tytułem opłaty w postępowaniu odwoławczym i obciążył go pozostałymi wydatkami tego postępowania. Powyższe jest konsekwencją nieuwzględnienia wniesionej apelacji. Oskarżony nie powinien mieć żadnych problemów z uregulowaniem tej należności. Wysokość w/w opłaty wynikała z art.

2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

7. **PODPIS**

0.11.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika - 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 1 lutego 2023 r. w sprawie o sygn. akt III K 1017/22		
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2 Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana